

TIAMATIN HŇEV

JAMES S. A. COREY

Expanze - kniha osmá

TRIFID

James S. A. Corey

Tiamatin hněv

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Tiamath's Wrath

Copyright © 2019 by Daniel Abraham and Ty Franck

All rights reserved.

Translation © Vladimír Nový, 2020

Cover © Renata Brtnická, 2020

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-7553-831-4

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

TIAMATIN HNĚV

EXPANZE - KNIHA OSMÁ

JAMES S. A. COREY

TIAMATIN HNĚV

EXPANZE - KNIHA OSMÁ

JAMES S. A. COREY

přeložil Vladimír Nový

Stanislav Juhaňák - Triton

Georgi R. R. Martinovi
Dobrému učiteli a ještě lepšímu příteli

Prolog: Holden

Chrisjen Avasarala byla po smrti.

Zemřela před čtyřmi měsíci na Měsíci ve spánku. Po dlouhém, zdravém životě a krátké nemoci zanechala lidstvo ve stavu zcela odlišném od toho, v němž ho našla. Všechny zpravodajské kanály už měly připravené nekrology a vzpomínky, jen je vypustit do třinácti stovek hvězdných soustav, jichž bylo lidstvo dědicem. Všude bombastické titulky a banner-y: *Poslední vládkyně Země, Smrt tyrana, Avasaralino poslední sbohem.*

Ať už říkaly cokoli, byla to pro Holdena rána. Nedokázal si představit, že už se vesmír nebude podřizovat vůli té drobné stařenky. I poté, co na Laconii dorazilo potvrzení, že je to opravdu tak, Holden dál hluboko uvnitř věřil, že Avasarala pořád tam někde je, hudruje a podrážděně se snaží překonat hranice lidských možností, jen aby dokázala pohnout kormidlem dějin aspoň o kousek dál od nevýslovných zvěrstev. Od chvíle, kdy se to doslechl, trvalo skoro měsíc, než si poprvé připustil, že je to pravda. Chrisjen Avasarala byla po smrti.

Tím to pro ni ale nekončilo.

Než se do toho vložil Duarte, měla už na Zemi naplánovaný státní pohřeb. Doba, kterou strávila ve funkci generální tajemnice Spojených národů, byla kritickým obdobím historie a ona sama si službou nejen svému světu, ale celému projektu šíření lidské civilizace vysloužila čestné místo, které nemůže být zapomenuto. Nejvyšší konzul Laconie proto považoval za správné, aby naposledy spočinula v samém srdci nového impéria. Smuteční obřad proběhne ve Vládní budově. Postaví jí památník, aby se na ni nikdy nezapomnělo.

Fakt, že byl Duarte spoluviníkem toho obrovského masakru na Zemi, který byl milníkem definujícím Avasaralinu kariéru, nestál za zmínku. Vítězové už přepisovali historii. I když se to do tiskových zpráv ani vládních zpravodajských kanálů nedostalo, byl si Holden celkem jistý, že nikdo nezapomněl, že tenkrát stáli s Duartem na opačných stranách. A i kdyby ne, on si to pamatoval.

Mauzoleum – vyhrazené jen jí, protože nikdo tak významný, aby tam mohl být s ní, prostě neexistoval – bylo z leštěného bílého kamene, který

nikde nepřechýl ani o mikron. Veliká brána už byla zavřena, obřad u konce. Desku uprostřed severního průčelí budovy zdobil Avasarinin portrét. Byl vytesán do kamene spolu s datem jejího narození a úmrtí a pár řádky poezie, které Holdenovi nic neříkaly. Stovky židlí rozestavených kolem pódia, odkud promlouval kněz, už byly z poloviny prázdné. Sjeli se sem lidé z celého impéria, a když už tu byli, většinou utvořili malé hloučky se svými známými. Tráva kolem krypty nebyla jako ta doma na Zemi, ale vyplňovala stejnou ekologickou niku a chovala se dostatečně podobně na to, aby se jí dalo říkat tráva. Větrík byl teplý a příjemný. Když se Holden otočil k paláci zády, dokázal by si představit, že může zamířit do divočiny za hranicemi palácových pozemků a jít si, kam se mu zachce.

Měl na sobě šaty laonského vojenského stříhu, modré s motivem rozepjatých křídel, která si Duarte zvolil jako symbol svého impéria. Od vysokého škrobeného límce měl poškrábaný celý krk. Místo, kam patřily insignie, bylo prázdné. Ta prázdnota byla očividným znakem vysoce postaveného vězně.

„Půjdete na recepci, pane?“ zeptal se strážný.

Holdena napadlo, jak by asi problém eskaloval, kdyby odpověděl, že ne. Že je svobodný člověk a pohostinství nabízené palácem odmítá. Ať by to vypadalo jakkoli, byl si celkem jistý, že už to mají vyzkoušené a nacvičené. A že by si to asi moc neužil.

„Za chvílku,“ odvětil. „Chci jenom...“ Neurčitě mávl rukou směrem k hrobce, jako by nevyhnutelnost smrti byla nějaká univerzální propustka. Připomínka, že všechna lidská pravidla jsou jen dočasná.

„Samozřejmě, pane,“ odtušil strážný a znovu se vmísil do davu. Holden však neměl ani zdaleka pocit, že by byl volný. To nejlepší, v co mohl doufat, bylo, že ho nebudou v pohybu omezovat příliš nápadně.

U paty mauzolea stála žena a vzhlížela k Avasarinu portrétu. Na sobě měla zářivě modré sárí, natolik blízké oficiálním laonským barvám, aby to bylo zdvořilé, ale zároveň natolik odlišné, aby bylo naprosto jasné, že jde o zdvořilost falešnou. I kdyby nebyla babičce vůbec podobná, to, jak uměla ostatní nenápadně a zároveň zcela jasně poslat do hajzlu, by ji prozradilo. Holden pomalu došel až k ní.

Měla tmavší pleť než Avasarala, ale tvarem očí, jejichž pohledem jej přelétla, i svým chladným úsměvem mu ji připomínala.

„Upřímnou soustrast,“ pronesl Holden.

„Děkuji.“

„Nikdo nás nepředstavil. Já jsem –“

„James Holden,“ dořekla za něj. „Já vím, kdo jste. Babička o vás občas mluvila.“

„Aha. To muselo být zajímavé povídání. Neměla vždycky na věci stejný názor jako já.“

„To neměla. Já jsem Kajri. Říkala mi Kiki.“

„Byla to úžasná žena.“

Po dobu dvou dlouhých nádechů oba mlčeli. Látka Kajrina sáří se ve větru třepetala jako vlajka. Holden se právě chystal odejít, když znovu promluvila.

„Byla by z toho vzteky bez sebe,“ poznamenala. „Být převezena do nepřátelského tábora, kde ji teď, když už jim nemůže nic udělat, budou oslavovat. Přijata za vlastní, jakmile se tomu nemůže bránit. Připojit k ní teď turbínu, tak máte energii pro celou planetu. Tak rychle se teď otáčí v hrobě.“

Holden vydal neurčitý zvuk, který se dal vykládat jako souhlas.

„Nebo taky ne,“ pokrčila Kajri rameny. „Třeba by jí to přišlo zábavné. U ní si člověk nikdy nemohl být jistý.“

„Vděčím jí za hodně,“ přiznal Holden. „V danou chvíli jsem si to obvykle neuvědomil, ale dělala, co mohla, aby mi pomohla. Neměl jsem příležitost jí za to poděkovat. I když... nejspíš jsem ji měl, jen jsem ji nevyužil. Kdybych mohl pro vás nebo pro vaši rodinu něco udělat...“

„Nezdá se, že byste byl v postavení, kdy můžete někomu prokazovat laskavosti, kapitáne Holdene.“

Holden se ohlédl směrem k paláci. „No, teď právě nejsem v nejlepší formě. Ale stejně jsem to chtěl říct.“

„Vážím si toho,“ řekla Kajri. „A slyšela jsem, že už jste si dokázal získat určitý vliv. Vězeň, kterému naslouchá sám císař.“

„Tak to nevím. Namluvíím toho spoustu, ale nemyslím, že by mě někdo poslouchal. Tedy kromě ochranky. Ta, myslím, poslouchá všechno.“

Tiše se zasmála a byl to vřelejší a chápavější zvuk, než čekal. „Není to snadné, nemít v životě ani chvíli jen pro sebe. Já vyrůstala s vědomím, že se všechno, co řeknu, bude sledovat, katalogizovat, archivovat a posuzovat, jestli to nemůže mně a mé rodině zkomplikovat život. Někde v archívech tajné služby budou záznamy o každé mé menstruaci.“

„To kvůli ní?“ zeptal se Holden a kývl směrem k hrobce.

„Kvěli ní. Ale taky mi poskytla prostředky, jak si s tím poradit. Naučila nás využít všechno, za co se v životě stydíme, jako zbraň k ponižení lidí, kteří se nás budou snažit pokořit. V tom je to tajemství, chápete.“

„Jaké?“

Kajri se usmála. „I lidé, kteří nad vámi mají moc, mají své slabiny. I oni chodí na záchod, teče jim krev a bojí se, že už je děti nemají rády. Stydí se za hlouposti, které prováděli v mládí a na které už si nikdo jiný ani nevzpomene. A proto jsou zranitelní. Všichni se definujeme prostřednictvím lidí kolem sebe, protože tak to máme my primáti nastavené. Tomu se nevyhneme. Takže tím, že vás sledují, vám zároveň dávají moc změnit to, čím jsou oni sami.“

„A to vás naučila ona?“

„Ano,“ řekla Kajri. „I když to vlastně ani nevěděla.“

Jako by chtěl potvrdit její slova, zamířil k nim po trávě strážný. Držel se v uctivé vzdálenosti, dokud si nebyl jistý, že si ho všimli, a i pak jim dal čas, aby dokončili rozhovor. Kajri se k němu otočila a nadzdvihla obočí.

„Recepce začíná za dvacet minut, madam,“ pronesl strážný. „Nejvyšší konzul doufal, že vás tam určitě uvidí.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo ho zklamat,“ pravila s úsměvem, který už Holden viděl dřív na jiných rtech. Nabídl jí rámě a Kajri se do něj zavěsila. Jak odcházeli, kývl směrem k hrobce a na ní napsaným slovům. SAHÁ-LI ŽIVOT ZA BRÁNU SMRTI, NAJDU TĚ TAM, NEBO TU.

„Zajímavý citát,“ řekl. „Mám pocit, že bych ho měl znát. Kdo to napsal?“

„Netuším,“ odvětila. „Řekla nám jenom, že jí ho máme dát na hrob. Odkud je, to už nám neřekla.“

Na Laconii přiletěl každý, kdo něco znamenal. To platilo hned v několika směrech. Duartův plán přesunout centrum lidské civilizace ze soustavy Solu do srdce jeho vlastního impéria se setkal s takovou mírou souhlasu a spolupráce, až to Holdena šokovalo, a pak už v něm navždy přetrvával pocit mírného zklamání z lidí jako živočišného druhu. Na Laconii přestěhovaly své centrály ty nejprestižnější vědeckovýzkumné instituce. Čtyři různé baletní soubory zapomněly na staletí rivality, jen aby se mohly společně usídlit v Laconském uměleckém institutu. Celebrity i učenci se hrnuli do honosných státem dotovaných nových prostor v hlavním městě. Už se tam natáčely i filmy. Vznikala díla určená k vypláchnutí mozku připravená zaplavit zpravodajské sítě a kanály uklidňujícím poselstvím o Nejvyšším konzulovi Duartem a o Laconii, která přetrvává navěky.

Přišel i obchod. Duarte nechal dopředu postavit banky a kancelářské komplexy. Asociace světů už nebyla jen Carrie Fisková v zaplivané kanceláři někde na stanici Medina. Sídlila v katedrále v centru hlavního města s foyer větším než hangár a vitrážovými stěnami, které se zdály stoupat až do nekonečna. I Transportní společnost tu měla svou hlavní kancelář, v menší budově a s horším vybavením, aby se dalo fyzicky i společensky najevo, kdo má plnou podporu státu a kdo to má nahnuté. Holden to všechno sledoval z Vládní budovy, která byla jeho domovem i vězením, a přemýšlel, jaké to je žít na ostrově.

Uvnitř města byla Laconia čistší, novější, naleštěnější a hlídanější než většina vesmírných stanic, které kdy Holden navštívil. A hned za jeho hranicemi číhala divočina, jakou znal snad jen z pohádkových knížek. Mimoszemské ruiny a pralesy, jejichž zkrocení a prozkoumání by trvalo celé generace. Holden zaslechl řeči a pověsti o pozůstatcích technologií, které se v počátcích práce s protomolekulou povedlo jakžtakž znovu oživit – o hloubicích červech velkých jako kosmické lodě, o psích opravářských dronech, které nedělaly rozdíly mezi mechanismy a organismy, o křišťálových jeskyních s piezoelektrickými efekty, které vyvolávaly halucinace v podobě hudby a ochromující závratě. I když se hlavní město postupně stávalo synonymem lidstva jako celku, planeta kolem něj zůstávala dál naprosto cizí. Ostrov důvěrně známého v záplavě věcí, kterým ještě nerozumíme. Na jednu stranu bylo uklidňující, že ani Duarte ze své pozice božského imperátora nedokázal během pár desetiletí dosáhnout úplně všeho.

Na druhou stranu to bylo děsivé.

Přijímací sál byl impozantní, ale ne přehnaně bombastický. Pokud byla Laconia vybudována k Duartovu obrazu, skrýval se v duši Nejvyššího konzula zvláštní prvek osobní zdrženlivosti. Ať už bylo město jakkoli velkolepé, ať byly Duartovy ambice jakkoli obrovské, jeho palácový komplex a jeho domácnost nebyly nijak křiklavé a dokonce ani zvlášť zdobné. Taneční sál usiloval o eleganci jednoduchými liniemi a neutrální paletou barev, aniž by příliš řešil, co si o tom kdo myslí. Na různých místech byly rozestavěné pohovky a židle, které si mohli návštěvníci po libosti přesouvat. Mladí lidé ve vojenských uniformách servírovali sklenice vína a aromatizovaného čaje. Duarte si dokázal zařídit, aby vše, co ho obklopovalo, vypadalo nejen jako produkt moci, ale i sebedůvěry. Byl to dobrý trik, protože i když ho Holden prohlédl, pořád zabíral.

Holden si vzal od mladé ženy sklenku vína a pomalu procházel přelévajícím se davem. Pár lidí poznal okamžitě. Carrie Fiskovou z Asociace

světů, obletovanou u dlouhého stolu, kde se guvernéri půltuctu kolonií předháněli, kdo se bude první smát jejím vtipům. Thorna Chao, tvář nejpopulárnějšího zpravodajského kanálu ze soustavy Bara Gaon. Emil-Michelle Li ve splývavých zelených šatech, které pro ni byly tak typické, když právě nehrála v žádném filmu. A na každou tvář, ke které Holden dokázal přiřadit jméno, připadal tučet dalších, které se mu zdály být povědomé.

Proplétal se lehkou společenskou mlhou zdvořilých úsměvů a pokynutí hlavou a nikdo ho neoslovil ani nezastavil. Byl tady, protože ho tu Duarte chtěl, ale množiny lidí, kteří se snažili si Nejvyššího konzula předcházet a zároveň byli ochotní riskovat jeho nelibost tím, že se budou bratříčkovat s neznámějším politickým vězněm, neměly velký průnik.

I když nějaký přece.

„Na tohle nejsem dost opilý.“

Prezidentka Transportní společnosti Camina Bubeníková se opírala o vysoký stolek a skleničku svírala oběma rukama. Naživo vypadala ve tváři starší. Když mezi nimi nebyla kamera, obrazovka a pár miliard kilometrů, byly lépe vidět vrásky kolem očí a úst. Kousek se posunula, aby mu u stolku udělala místo, a on její pozvání přijal.

„Nejsem si jistý, jak opilý by na tohle člověk musel být,“ odvětil. „Zpitý do bezvědomí? Tak nalitý, že se chce s každým rvát? Nametený tolik, až se schoulí do koutku a tiše pláče?“

„Vy nevypadáte ani přiopile.“

„Taky nejsem. Dnes už se obvykle alkoholu vyhýbám.“

„Chcete si udržet čistou hlavu?“

„A nedělá mi to dobře na žaludek.“

Bubenice se nejdřív usmála a potom kašlavě rozesmála. „Vysoce postaveného vězně pustili mezi lidi. Tak si říkám, že už jim asi nebudete moc užitečný. To už z vás všechno vyždímali?“

Řekla to tak, že se to dalo vykládat jako škádlení mezi někdejšími kolegy, kteří prožili společný ústup ze slávy a teď dožívají v soumraku politické akceptovatelnosti. Nebo to mohlo být něco víc. Způsob, jak zjistit, jestli už mu nezbylo než prozradit členy odboje na Medině. Jestli se ho rozhodli zlomit. Stejně jako on i Bubenice věděla, kdo všechno je posluchá, i tady.

„Když jde o mimozemské hrozby, pomáhám Duartevi, co mi síly stačí. Ale když se ptá na jiné věci, byly by všechny mé odpovědi už stejně zastaralé. A předpokládám, že teď jsem tady, protože má za to, že mu tu budu užitečný.“

„Jako cvičená gorila.“

„Opice,“ opáčil Holden. Pak, když si všiml její reakce, dodal: „Říká se jako cvičená opice.“

„No jistě,“ povzdechla si.

„A co vy? Jak jde likvidace Transportní společnosti?“

Bubenici se rozjasnily oči a nasadila široký úsměv. Odpověděla hlasem dokonale nacvičeným pro média, jasným a vřelým a upřímným jako předvolební sliby: „Mám velikou radost z bezproblémového přechodu k ucelněnějšímu dohledu ze strany laconských úřadů a Asociace světů. Soustředíme se na to, abychom zachovali všechny staré postupy, které fungovaly, a zároveň zefektivnili a integrovali nové procedury, které nám pomohou zbavit se zbytečného balastu. Dokázali jsme nejen udržet, ale dokonce zvýšit efektivitu obchodu, aniž bychom museli obětovat bezpečnost, kterou skvělý osud lidstva vyžaduje.“

„Až tak hrozné to je?“

„Neměla bych si stěžovat. Mohlo by to být horší. Dokud budu poslouchat rozkazy a dokud si Duarte myslí, že bych mu mohla pomoci přilákat zpátky Sabu, neskončím v kotci.“

U hlavního vchodu to zašumělo a dav se rozvlnil. Celý taneční sál náhle přesunul svou pozornost, jako se přeskupí železná piliny, když se objeví magnet. Holden se ani nemusel otáčet, aby poznal, že dorazil Duarte, ale podíval se stejně.

Duarte měl skoro stejnou uniformu jako Holden. Vyzařoval tentýž přívětivý klid, který si dokázal zachovat snad všude. Jeho ochranka byla ovšem vidět víc než ta, která dohlížela na Holdena. Dva udělaní osobní strážci s krátkými zbraněmi a s očima, z nichž probleskovala implantovaná technologie. Dorazil s ním i Cortázar, ten ale postával opodál s výrazem teenagera, který si musel přestat hrát kvůli rodinné večeři. Skutečný teenager – Duarteova dcera Tereza – kráčel po otcově boku jako stín.

Carrie Fisková opustila svou skupinku guvernérů, přihnala se k Duarteovi a potřásla mu pravicí. Chvilku si povídali a pak se Fisková otočila k Tereze a potřásla si rukou i s ní. Za Fiskovou se začal tvořit menší dav, jak se lidé nenápadně snažili urvat co nejlepší pozici pro setkání s velíkárem.

„Mám z toho parchanta husí kůži, vy ne?“ řekla Bubenice.

Holden se ošil. Netušil, o čem to mluví. Možná šlo jenom o to, jak měl Duarte všechny vycvičené, aby mu prokazovali úctu. To by stačilo samo o sobě. Ale možná si všimla stejných věcí jako Holden – nepřírozeně

trhavého pohybu očí, perleťového odstínu pod kůží. Holden znal fungování protomolekuly lépe než kdokoli, kdo právě neměl přístup do Cortázarovy laboratoře. Nejspíš proto mu přišly vedlejší účinky Duartovy terapie tak očividné.

Uvědomil si, že upřeně zírá. A nejen to, uvědomil si, že zírají i všichni ostatní a že se jejich pozorností nechal strhnout. Když se otáčel zpátky k Bubenici, musel se vědomě snažit, aby dokázal odvrátit zrak. Bylo to těžší, než si byl ochoten připustit.

Chtěl se jí zeptat, jestli jsou nějaké zprávy o odboji, jestli se zdá Duartova vláda tam v rozlehlém vakuu mezi světy stejně neochvějná jako tady doma.

„Nějaké novinky o odboji?“ optal se.

„Vždycky se najdou nějací nespokojenci,“ odpověděla s výrazem kde-si na hraně mezi nevinným a významným. „A co vy? Jak tráví své dny slavný kapitán Holden? Obráží oslavy? Nebo hrozí pěstičkami v bezmocném vzteku?“

„Ani jedno. Jen si tak kuju pikle a čekám, kdy bude nejlepší chvíle udeřit,“ odtušil Holden. Oba se zazubili, jako by to byl jenom žert.

Kapitola první: Elvi

Vesmír je podivnější, než vůbec tušíte.

To byla oblíbená fráze jednoho z Elviných profesorů v dobách, kdy si dodělávala postgraduál. Profesor Ehrlich, nabručený starý Němec s dlouhým bílým plnovousem, který Elvi vždycky připomínal zahradního trpaslíka, ji opakoval, kdykoli byl někdo překvapený výsledky laboratorních testů. Tenkrát jí tahle větička přišla tak pravdivá, až byla ořepaná. No jistě, že má vesmír připravená nečekaná překvapení.

Profesor Ehrlich byl už skoro určitě po smrti. Byl na hraně toho, s čím si dokázaly léky proti stárnutí ještě poradit, už když bylo Elvi něco přes dvacet. I její dcera teď byla starší. Ale kdyby byl ještě naživu, poslala by mu Elvi obsáhlou a upřímnou omluvu.

Vesmír není jen podivnější, než tušíte, on je podivnější, než si vůbec dokážete představit. Každý další div, jakkoli překvapující, jen připravuje půdu pro další, ještě podivuhodnější objevy. Vesmír neustále posouvá definici toho, co lze považovat za zvláštní. Když na Phoebe našli protomolekulu, kterou všichni považovali za mimozemský život, lidmi to pořádně otřásl, ale pořád to nebylo nic proti tomu, když zjistili, že protomolekula ve skutečnosti není mimozemšťan, ale jen mimozemský nástroj. V podstatě hasák, ovšem tenhle hasák dokázal proměnit asteroid Eros v obří kosmickou loď, ukrást si pro sebe Venuši, vybudovat prstencovou bránu, a nabídnout tak okamžitý přístup k dalším třinácti stům cizích světů.

Vesmír je podivnější, než vůbec tušíte. To jste měl sakra pravdu, profesore.

„Co to má být?“ divil se Favez, její manžel.

Byli na můstku *Falcona*. Lodi, kterou jí dala Laconská říše. Obrazovku před nimi pomalu vyplňoval obraz něčeho, čemu všichni říkali prostě *objekt*, ve vysokém rozlišení. Bylo to planetární těleso trochu větší než Jupiter a téměř průhledné, jako obrovská nazelenalá křišťálová koule. Jediná struktura v celé soustavě Adro.

„Podle pasivní spektrometrie takřka výhradně uhlík,“ odpověděl Tra von Barrish a ani nezvedl oči od své obrazovky, po které rolovala data.

Byl profesí materiálový specialista a Elvi neznala nikoho, kdo by bral věci tak doslovně. Takže dal Favezovi samozřejmě faktickou odpověď. Ona však věděla, že na to se její muž neptal. Ptal se: *Co to tu dělá?*

„Má to pěkně zhuštěnou krystalovou mřížku,“ doplnila Jenn Lively, fyzička týmu. „Je to...“

Odmělčela se, a tak to Elvi dořekla za ni: „Je to diamant.“

Když bylo Elvi Okoye sedm, vrátila se s matkou do Nigérie, protože umřela prateta, kterou nikdy nepoznala. Matka začala chystat pohřeb a Elvi se potulovala po domě. Udělala si z toho takovou hru. Zkoušela, co dokáže o nebožce zjistit jen z věcí, které po sobě zanechala. Na policiče u postele obrázek usměvavého mladého muže s tmavou pleť a světlými očima. Možná to byl manžel, nebo bratr, nebo snad syn. V maličké koupelně mezi různými levnými mýdly a čistícími prostředky nádherná broušená lahvička plná tajuplné zelenkavé tekutiny. Parfému? Jedu? Jelikož tetu neznala, zdálo se jí všechno, co po ní zůstalo, fantastické a podmanivé.

Vzpomněla si na to o spoustu let později, když si vyplachovala pus, a podle vůně jí došlo, že ta zelená tekutina v tetině lahvičce byla skoro určitě ústní voda. Jedna záhada vyřešena, ale hned jsou tu nové otázky. Proč si dala ústní vodu do tak krásné lahvičky a nenechala ji v té recyklovatelné, v níž ji koupila? Odkud tu láhev vlastně měla? Používala teta její obsah jako ústní vodu, nebo měl nějakou jinou tajemnou funkci, která Elvi nikdy nenapadla? Mrtvá už jí to nevysvětlí, a tak to navždycky zůstane tajemstvím. Některé věci se dají pochopit jenom ve správném kontextu.

Na obrazovce se dál vznášel nazelenalý diamant s hladkým, jako strojově opracovaným povrchem, v soustavě umírajícího bílého trpaslíka, kde nebyla jediná další planeta. Láhev ústní vody v broušeném křišťálu na špinavé policiče v koupelně obklopená levnými mýdly. Favez měl pravdu. Jediná otázka, na níž záleželo, byla *proč*, ale všichni, kdo to věděli, už byli mrtví. A jí zbývala jen odpověď profesora Ehrlicha.

Falcona postavili přímo pro ni na výslovnou žádost Nejvyššího konzula Duarta a měl jen jediné poslání – navštěvovat „mrtvé soustavy“ v síti bran a zjišťovat, zda neskrývají nějaké stopy bezejmenného nepřítele, který zničil civilizaci tvůrců protomolekuly, nebo ty podivné střely popírající fyzikální zákony, které tu po sobě zanechal – ať už za těmi extra-dimenzionálními útoky stál kdokoli nebo cokoli.

Zatím navštívil *Falcon* tři soustavy. A v každé ho čekal nějaký zázrak. Elvi se označení *mrtvá soustava* nelíbilo. Lidé jim tak začali říkat, když

v nich nenašli žádné obyvatelné planety. Jí ale taková klasifikace přišla zjednodušující a hloupá. Jistě, na diamantu velikosti Jupitera, který obíhá kolem bílého trpaslíka, nemůže být život tak, jak ho chápali lidé. Ale zároveň neexistoval žádný myslitelný přirozený proces, kterým by mohl takový artefakt vzniknout. Někdo ho musel vyrobit. Takové technické schopnosti doslova naháněly hrůzu. Budily stejnou měrou úžas a děs. A odepsat takovou věc jako mrtvou jen proto, že na ní nic neroste, jí připadalo jako vítězství děsu nad úžasem.

„Použili úplně všechno,“ žasl Fayež. Procházel obrázky sluneční soustavy získané teleskopem a radarem. „Do vzdálenosti jednoho světelného roku od hvězdy není ani kometový pás. Prostě sebrali všechen materiál, co v celé sluneční soustavě našli, do posledního kousku, přeměnili ho na uhlík a pak z něj vylišovali diamant.“

„Lidi si kdysi dávali diamanty darem, když se žádalo o ruku,“ prohodila Jenn. „Třeba se jenom chtěl někdo ujistit, že nedostane košem.“

Travon se po ní prudce ohlédl a pár sekund jen nechápavě mrkal. Tím, jak bral všechno doslova, postrádal byť i jen stopové množství smyslu pro humor a Elvi už byla nejednou svědkem toho, jak ho Jenn svojí ironickou uštěpačností dokázala totálně rozhodit.

„Já si nemyslím –“ začal, ale Elvi ho uřála.

„Soustřeďte se na práci, lidi. Než vybalíme katalyzátor a strhne se mela, musíme o té soustavě zjistit úplně všechno.“

„Jasná zpráva, šéfová,“ odušil Fayež a potají na ni mrknul.

Zbytek týmu, ti nejlepší vědci a technici z celé říše, osobně vybraní a přidělení pod její velení samotným Nejvyšším konzulem, se otočil ke svým displejům. Pokud šlo o vědecké záležitosti související s jejich misí, měly její rozkazy platnost imperiálních zákonů. Žádný člen týmu neprotestoval.

Ale ne každý byl samozřejmě součástí týmu a ne všechno se dalo považovat za vědeckou záležitost.

„Chceš mu říct, že jsme připravení, sama,“ řekl Fayež, „nebo to mám udělat já?“

Znovu se trochu roztouženě zadívala na obrazovku. V tom diamantu byly nejspíš nějaké struktury. Stopy podobné nápisům napsaným vybledlým inkoustem v mrtvém jazyce, které by je posunuly zase o kousek blíž k další záhadě, k dalšímu odhalení, k další nevýslovné podivnosti. Nechtěla nikomu o ničem nic říkat. Chtěla se jen dívat.

„Já se o to postarám,“ povzdechla si Elvi.

Admirál Mehmet Sagale byl chlap jako hora s černočernýma očima ve tváři ploché jako talíř. Jako vojenský velitel mise nechával vědce většinou na pokoji. Ale jakmile něco spadalo do oblasti, kterou měl podle rozkazů na starosti on, byl přesně tak neústupný a nesmiřitelný, jak napovídala jeho velikost. A návštěva v jeho spartánské kanceláři vždycky něčím připomínala disciplinární řízení. Nebo návštěvu ředitelny, když vás chytí při opisování. Elvi nesnášela roli prosebnice před nějakým lampasákem. Ale v Laconské říši měli poslední slovo vždycky vojáci.

„Doktoro Okoye,“ zabručel admirál Sagale. Promnul si tlustými prsty kořen nosu a zadíval se na ni se stejnou směsicí náklonnosti a shovívavé rozmrzelosti, s níž se ona kdysi chovala ke svým dětem, když provedly nějakou hloupost. „Máme příšerné zpoždění. Podle mých rozkazů –“

„Tahle soustava je neuvěřitelná, Mete,“ skočila mu do řeči. Tohle oslovení bylo možná trochu troufalé, ale on ho toleroval. „Až moc neuvěřitelná na to, abychom ji nechali plavat, protože jsme netrpěliví. Potřebujeme ten artefakt chvíli studovat, než se vytrasíte s katalyzátorem, abyste zjistil, jestli někde něco bouchne!“

„*Majore* Okoye,“ oslovil ji Sagale vojenskou hodností, aby ji ne zrovna jemně upozornil na jejich vzájemnou pozici ve služební hierarchii. „Jakmile váš tým dokončí předběžné shromažďování údajů, spustíme katalyzátor a zjistíme, jestli má tahle soustava nějakou vojenskou hodnotu, přesně podle rozkazu.“

„Admirále,“ Elvi si uvědomila, že když je v téhle náladě, troufalost jí nijak nepomůže, a zkoušela ho uchlácholit respektem. „Chci jen o něco víc času. Harmonogram doženeme cestou zpátky. Duarte mi dal nejrychlejší vědeckou loď v lidské historii, abych mohla trávit víc času zkoumáním a mňíh pendlováním. A přesně o to vás teď žádám.“

Připomněla Sagalemu, že má přímou linku na Nejvyššího konzula, který si váží její práce natolik, že jí nechal postavit tuhle loď. To taky nebylo zrovna diplomatické.

Se Sagalem to nehnulo.

„Na shromažďení dat máte dvacet hodin,“ oznámil a založil si ruce na svém velkém bříše jako nějaký Buddha. „Ani o minutu víc. Informujte svůj tým.“

„Přesně kvůli tomuhle druhu rigidního uvažování není možné dělat pod laconskou správou pořádnou vědu,“ rozčilovala se Elvi. „Měla bych radši šéfovat nějaké katedře biologie. Jsem moc stará na to, abych si nechala rozkazovat.“

„To máš pravdu,“ odtušil Fayeze. „Ale teď s tím nic nenaděláš.“

Zašli si do své kabiny, aby se osprchovali a něco malého snědli, než Sagale a jeho úderné jednotky vybalí aktivní vzorek protomolekuly a ohrozí miliardy let starý artefakt, jen aby zjistili, jestli nenajdou něco, co se jim bude hodit při hraní na vojáky.

„Když z toho nebudou lepší bomby, tak je jim jedno, jestli to zničí!“

S poslední větou se prudce otočila na Fayeze a ten radši o půl kroku ustoupil. UVědomila si, že ještě nepustila z ruky talíř.

„Nebudu s tím házet,“ uklidňovala ho. „Já s věcmi neházím.“

„I to už se stalo,“ odvětil. Taky už trochu zestárl. Kdysi černé vlasy měl teď skoro úplně šedivé a od očí se mu rozbíhaly vrásky smíchu. Nevadilo jí to. Líbilo se jí, že se víc usmívá, než mračí. I teď se usmíval. „Věci létaly vzduchem.“

„Já nikdy –“ začala a v duchu si říkala, jestli se skutečně bojí, že po něm z frustrace hodí talíř, nebo si z ní jen utahuje, aby trochu zmírnil napětí. Ani po desítkách společně strávených let si občas nebyla jistá, co se mu honí hlavou.

„Na Bermudách, těsně potom, co Ricki odešel na vysokou. Byla to první pořádná dovolená po bůhví kolika letech a tys –“

„To byl šváb. To mi po talíři lezl šváb!“

„A když jsi s ním hodila, taks mi málem urazila hlavu.“

„No, to jsem se lekla,“ připustila.

Zasmála se. Fayeze se zubil, jako by právě něco vyhrál. Takže měl evidentně celou dobu v plánu ji rozesmát. Odložila talíř.

„Hele, já vím, že jsme nešli na školu proto, abychom salutovali a poslouchali rozkazy,“ řekl Fayeze. „Ale takhle to bude, dokud zůstane Laconia u vesla. Takže...“

Byla to vlastně její chyba, že se nechali nahnat do Vědeckého direktorátu. Laconia nechávala lidi většinou na pokoji. Planety si volily vlastní guvernéry a představitele v Asociaci světů. Mohly si stanovit vlastní zákony, pokud nebyly v přímém rozporu s imperiálním právem. A zdálo se, že na rozdíl od většiny diktátorských režimů minulosti nemá Laconia